

מסורת הש"ס

^[א] [לקמן מח:] [תענית ג.], ^[ב] [לעיל ח: פסחים קכ.], ^[ג] [ז"ל רב פפא אמר:], ^[ד] [לקמן מת. חגיגה יו. ר"ה ד: יומא ג.], ^[ה] [עמ"ש רש"י ר"ה ד: בשם מס' סופרים], ^[ו] ע"י רש"י, ^[ז] [לעיל ח:], ^[ח] [פ"יט ורש"י בעלמו ג"ה ד: הביא הך דמ"ס],

תורה אור השלם

^{1.} מנחתם ונסביהם לפר לאיל ולקבשׂים במספרם במשפט: במדבר כט לו ^{2.} ומנחתם ונסביהם לפרים לאילם ולקבשׂים במספרם במשפטם: במדבר כט לג

הגהות הב"ח

^(א) גמ' למאן דלמר שביעי לסוכה מיתב: ^(ב) תוס' ד"ה לינה בו' יום טעו ראשון בירושלים דגמרינן:

מוסף רש"י

מכאן ואילך רשות. שאם יראה יכול ללכת בער בלא לחם או להענות בלא לחם (ק). דהכי יליפת לה בפ' בתרא דפסחים (שס) ששת ימים תאכל מנות וזיום השביעי עזרת, מה שביעי רשות אף ששה רשות, לפי ששביעי בכלל שבעת ימים תאכל מנות היה ויאל מן הכלל ללמד שאכילת מנות האמור בו אינו חובה, אלא אם באת ללכת מהא אכילת מנה ולא חתך, ולא ללמד על עצמו יאל אלא ללמד על הכלל כולו יאל (דע"י כו.).

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

לצרובי. לישב בסוכה: **צרובי** לא מצרכינן. דשמיני הוא ואין סם סוכות עליו והיינו לזה ולזה לסוכה דלא מצרכינן לצרכה את יום שמיני חג עזרת הזה: **נקוט דר' יוחנן בידך**. דלמר לא מצרכינן

לישב בסוכה: **גמירי דמאפר קאסו**. למדתי מרצותי שהן צאו מן

לברוכי למ"ד שביעי לסוכה ברוכי נמי מברכינן למ"ד שמיני לזה ולזה ברוכי לא מברכינן אמר רב יוסף נקוט דר' יוחנן בידך דרב הונא בר ביזנא וכל גדולי הדור איקלעו בסוכה בשמיני ספק שביעי מיתב הוו יתבי ברוכי לא בריכי ודלמא סבירא להו כמ"ד כיון שבידך יו"ט ראשון שוב אינו מברך גמירי דמאפר אתו איכא דאמרי ברוכי כולי עלמא לא פליגי דלא מברכינן כי פליגי למיתב למ"ד ^(א) שבעה לסוכה מיתב יתבינן ולמ"ד שמיני לזה ולזה מיתב נמי לא יתבינן אמר רב יוסף נקוט דר' יוחנן בידך דמרא דשמעת' מני רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת ובשמיני ספק שביעי לבר מסוכה יתיב והלכתא »מיתב יתבינן ברוכי לא מברכינן אמר ר' יוחנן »אומרים זמן בשמיני של חג יאזין אומרים זמן בשביעי של פסח וא"ר לוי בר חמא ואיתימא ר' חמא בר חנינא תדע שהרי חלוק בג' דברים בסוכה ולולב וניסוך המים ולרבי יהודה דאמר ^(ב) בלוג היה מנסך כל שמונה הרי חלוק בב' דברים אי הכי שביעי של פסח נמי הרי חלוק באכילת מצה »דאמר ר' ליליה ראשונה חובה מכאן ואילך רשות הכי השתא התם מלילה חלוק מיום אינו חלוק הכא אפילו מיום נמי חלוק רבינא אמר זה חלוק משלפניו וזה חלוק משלפני פניו ^(ג) (אמר רב פפא) הכא כתיב פר התם כתיב ביום רב נחמן בר יצחק אמר הכא כתיב ביום התם כתיב וביום רב אשי אמר הכא כתיב יכמשפט התם כתיב ² כמשפטם לימא מסייע ליה הפרים האילים והכבשים מעכבין זה את זה ורבי יהודה אומר פרים אין מעכבין זה את זה שהרי מתמעטין והולכין אמרו לו והלא כולן מתמעטין והולכין בשמיני אמר להן ^(ד) שמיני רגל בפני עצמו הוא שכשם ששבעת ימי החג טעונין קרבן ושיר וברכה ולינה אף שמיני טעון קרבן ושיר וברכה ולינה מאי

מו.

מיתב כולי עלמא לא פליגי דיתבין. צלוצ לא רזו לתקן כלל שיטלנו הלולצ מספק לפי שהוא י"ט ומוקצה לטלטול ומינוכר' למילתיה שנוהג בו מנהג חול אצל סוכה פעמים סוכתו עריבה עליו אוכל זה אפי' צ"ט: **גמירי דמאפר קאתו**. צאין מן האפר שזהמותרין רועות שם ולא ישבו בסוכה כל ימי החג ואע"ג דלמרר"ו סוכת רועים לא היה להם:

הכא כתיב כמשפט. צכולהו כתיב כמשפט והאי בתרא

כתיב כמשפטס ואין זה כענין האחרים דרצ פפא דלמר צכולהו כתיב פרים וזהאי כתיב פר דקאי אשמיני וכן אהיא' דר"ג צר יתחק אצל לרצ אשי אשציעי קאי דכתיב ציה כמשפטס לפי שהוא סוף הרגל וגמר החג כתב רחמנא כמשפטס לומר לך וזו משפטס של ששה ואין שמיני הבא אחריו כמשפטס זה לומר לך כמשפטס: **שיר**. פירש בקונט' לא פי' מהו שיר של שמיני וצמסכת

סופרים (י) משמע שהיו אומרים צצית הכנסת למנחת על השמינית ושמה כמו כן היו אומרים הלויס צצית המקדש וכן משמע צירושלמי: **לינה**. ללון לינה של מוצאי י"ט ראשון (ט) דגמרינן מפסח

דכתיב (דברים טו) ופנית בצוקר והלכת לאהלך ואי אפשר לומר והלכת לאהלך אלא צחולו של מועד דציוס טעו חייב צראיית פנים צעורה אלא לצוקרו של מוצאי י"ט קאמר והא לא קשיא ליה לינה כל שבעה מי איכא אינו חייב. לימא הא דפשיטא ליה דאיכא דמי שלא הבין חגיגה יוס ראשון והביא צאחד הימים צריך ללון לינה שאחריו אצל אזמנן קשיא ליה דלא אסיק אדעתיה אס לא אמרו צראשונה שיאמרו בשני ועוד משום כוס וא"ת ותיפוק ליה משום דטעון לינה משום שלמי שמחה דאיכא כל שמנה דתנן (לעיל דף מז): ההלל והשמחה כל שמנה ואפי' צשאר ימות השנה אס הביא קרבן טעון לינה לינה דכתני' צספרי (פרשת ראה) ופנית צצקר והלכת לאהלך מלמד שטעונין לינה כלומר כל הזצחים דומיא דפסח אין לי אלא אלו צלצד מנין לרצות עופות ומנחות ועצס ולצונה שנאמר ופנית כל פיות שאתה פונה מן הצקר ואילך [ובפסח] שני פליגי תנאי צצמעתין וצפרק מי

שהיה טמא (פסחים נה: וסס) וצספרי מפרש טעמא דמ"ד טעון לינה דהרי הוא כעצס ולצונה וי"ל דמשכחת דלא מייתי קרבן ציוס צצא לצירושלים כגון דשלח שלמיו מאתמול דנאכלין לשני ימים ועוד דצפ"ק דחגיגה (דף ת. וסס) תניא ושמתת צחגך לרצות כל מיני שמחות לשמחה ואמר' צפסחים פרק אלו צדרים (דף עא) אפי' צכסות נקיה ויין ישן וצענין אחר לא משכחת לה שמחת שמנה צשחל יוס ראשון להיות צצצת משום דצעין וצצחה צצצעת שמחה וכי האי גוונא אשכתן צירושלמי צפרק שני צצצוכרים דתנן וטעונין לינה א"ר יונתן צצאין עמהן קרבן אצל יש עמהן קרבן בלא כך טעונין לינה מחמת הקרבן וצפ' דס חטאת (וצחים דף לו. וסס) משמע קצת דטעונין לינה כל שצצת ימי הפסח שכולן צשוצין כלילה אחת גצי הא דתנן ר"ט אומר אס צישל צכלי מתחילת הרגל יצשל צו כל הרגל ואמר' צגמרא מ"ט דר"ט א"ר יתחק דלמר קרא ופנית צצקר והלכת לאהלך הכתוב עשאן כולן צקר אחד ואע"ג דלא קיימא מסקנא הכי דפריך עלה וכי אין פיגול צרגל וכי ותר

ציוס ראשון והציא צאחד מן הימים צריך ללון לינה שלאחריו: מאי

עין משפט
נר מצוה

מד א ב מ"י פ"ו מהל' סוכה הלכה יג סמג עשין מג טוש"ע א"ח סי' תרסח סעיף 6:
מה ג מ"י פכ"ט מהל' שבת הלכה כג סמג עשין נט טוש"ע א"ח סי' תל סעיף 1:

מו ד מ"י פ"ו מהלכות מלה הלכה א סמג עשין מ טוש"ע א"ח סי' תעה סעיף 1:

רבינו חננאל

ובתר הכי פסקינן והלכתא מיתב יתבינן כולי יומא בסוכה, ברוכי לא מברכינן לישב בסוכה כשאר הימים. אמר ר' יוחנן או' שהחיינו בשמיני של חג, שהרי חלוק משאר הימים בני דברים, כי בשבעת ימי החג חייב לישב בסוכה, ולנטייל לולב, ולניסוך המים, מה שאין כן בשמיני, לפיכך רגל אחר חשוב וצריך לומר בו זמן. ואין אומ' זמן בשביעי של פסח. ואם תאמר גם שביעי של פסח חלוק באכילת מצה, שביום שביעי אין חובה עליו לאכול מצה. התם בפסח כל שבעה [ימים] אין עליו חובה וזולתי לילה הראשון, ויום שביעי מיום ששי אינו חלוק, מיום הראשון חלוק, והוא לפני פניו. אבל בסוכה שמיני חלוק מיום שביעי הוא לפניו, ובשביעי חייב ובשמיני אינו חייב. לימא הא מנחיתא מסייעא לר' יוחנן, דתניא הפרים והאילים והכבשים מעכבים כו', עד אמר להן שמיני רגל בפני עצמו הוא, שכשם ששבעת [ימן] החג טעונין קרבן שיר ברכה ולינה, ואף שמיני טעון קרבן שיר ברכה ולינה].